

Cincizeci de umbre întunecate

Colecție coordonată de
Magdalena Mărculescu
Pascal Bruckner

S-a întors. Mami doarme sau iarăși îi e rău.

Mă ghemuiesc sub masa din bucătărie. O văd pe mami printre degete. Doarme pe canapea. Mâna ei e întinsă pe covorul verde și lipicios, iar el are în picioare cizmele cu cataramे lucioase. Stă aplecat deasupra ei și țipă.

O lovește cu o curea. *Scoală-te! Scoală-te! Ești o curvă nenorocită! Ești o curvă nenorocită! Ești o curvă nenorocită! Ești o curvă nenorocită! Ești o curvă nenorocită! Ești o curvă nenorocită! Ești o curvă nenorocită!*

Mami scâncește. *Oprește-te. Te rog, oprește-te.* Mami nu țipă. Mami se ghemuiește pe canapea.

Îmi vâr degetele în urechi și închid ochii. Zgomotul încetează.

El se răsucesce pe călcâie și îi văd cizmele tropăind prin bucătărie. Încă are cureaua în mână. Mă caută.

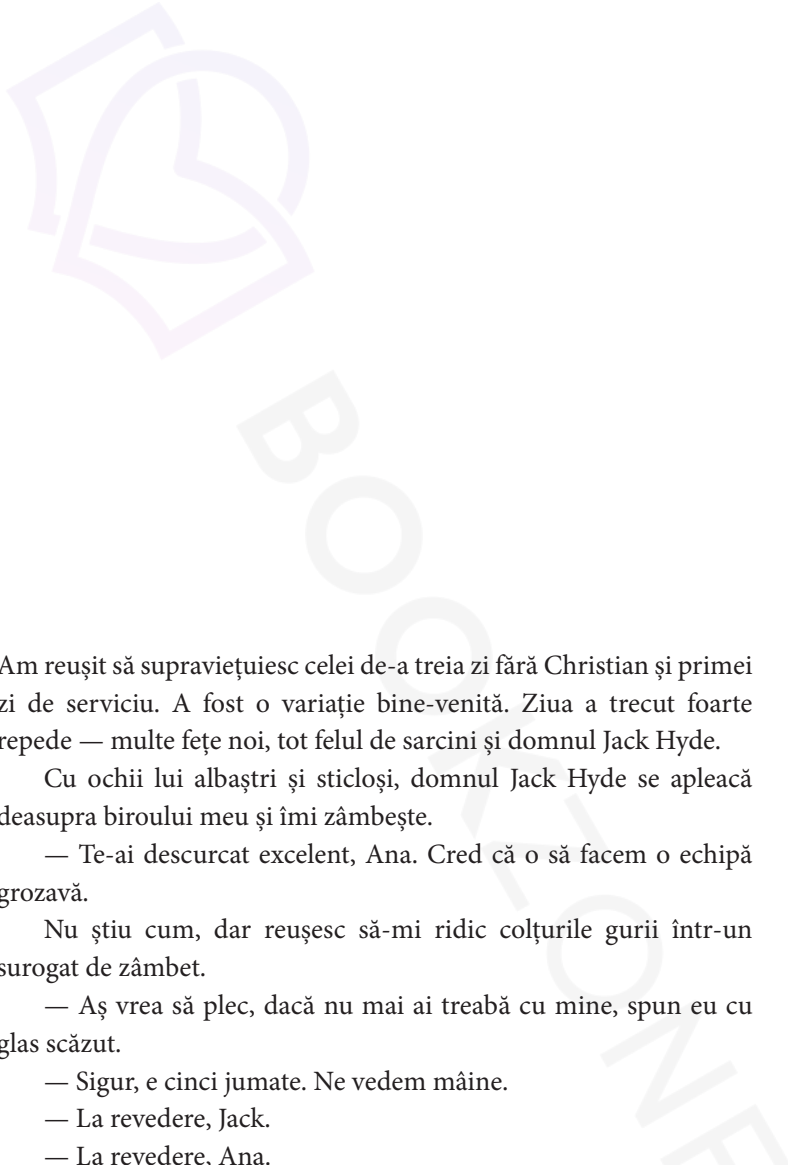
Se apleacă și rânjește. Miroase urât. A țigări și băutură. *Aici erai, căcat cu ochi!*

Îl trezește un geamăt sfâșietor. *Dumnezeule!* E scaldat în sudoare, iar inima îi bate nebunește. *Ce dracu'?* Se ridică brusc în capul oaselor și își prinde fața în mâini. *Căcat! Au revenit! Geamătul era al meu.* Inspiră adânc, să se liniștească, încercând să-și elibereze mintea și nările de damful de whisky ieftin și de izul stătut de țigări Camel.

Capitolul 1

BOOKZONLINE

Am reușit să supraviețuiesc celei de-a treia zi fără Christian și primei zi de serviciu. A fost o variație bine-venită. Ziua a trecut foarte repede — multe fețe noi, tot felul de sarcini și domnul Jack Hyde.

Cu ochii lui albaștri și sticloși, domnul Jack Hyde se apleacă deasupra biroului meu și îmi zâmbeste.

— Te-ai descurcat excelent, Ana. Cred că o să facem o echipă grozavă.

Nu știi cum, dar reușesc să-mi ridic colțurile gurii într-un surogat de zâmbet.

— Aș vrea să plec, dacă nu mai ai treabă cu mine, spun eu cu glas scăzut.

— Sigur, e cinci jumate. Ne vedem mâine.

— La revedere, Jack.

— La revedere, Ana.

Îmi iau geanta și haina și pornesc spre ușă. Odată ajunsă afară, înspir cu nesaț aerul serii din Seattle. Dar nu reușesc să umplu golul

din piept, un gol care e acolo de sâmbătă dimineață — o amintire dureroasă a despărțirii pe care am suferit-o. Pornesc spre stația de autobuz cu capul în jos, privindu-mi picioarele și gândindu-mă la lucrurile care îmi lipsesc: scumpa mea Wanda, vechiul meu Volkswagen Beetle, sau Audi-ul.

Dar îndepartez imediat acest regret. Nu. Nu te gândi la el. Desigur, îmi pot permite o mașină — o mașină nouă și frumoasă. Presupun că a fost extrem de generos, ceea ce îmi lasă un gust amar în gură, dar îndepartez și acest gând, încercând să-mi păstrez mintea amorțită și goală. Nu mă pot gândi la el. Nu vreau să izbucnesc iarăși în plâns — nu pe stradă.

Apartamentul e gol. Îmi e dor de Kate și mi-o imaginez stând pe o plajă din Barbados, cu un cocteil rece în mână. Deschid televizorul cu ecran plat, pentru ca zgomotul să umple vidul și să-mi ofere iluzia că am companie, dar nici nu ascult, nici nu mă uit la ecran. Iau loc și privesc în gol spre peretele de cărămidă. Sunt amorțită. Nu simt decât durerea. Oare cât timp va trebui s-o îndur?

Soneria mă smulge din suferință, iar inima îmi stă în loc preț de o clipă. Cine ar putea fi? Apăs pe butonul interfonului.

— Un colet pentru domnișoara Steele, îmi răspunde o voce plictisită, și mă copleșește un sentiment de dezamăgire.

Cobor scările fără niciun chef și dau peste un tânăr care mestecă gumă zgomotos. Stă sprijinit de toc și ține în mâini o cutie mare de carton. Semnez de primire și urc în apartament. Cutia este uriașă, dar surprinzător de ușoară. În ea sunt douăzeci și patru de trandafiri albi, cu tulpină lungă, și un bilet.

Felicitări pentru prima ta zi de lucru.

Sper că totul a mers bine.

Și mulțumesc pentru macheta de planor.

Stă la loc de cinste, pe biroul meu.

Christian

Rămân cu privirea ațintită la biletul scris la calculator, iar golul din piept se mărește. Coletul mi l-a trimis secretara lui, fără îndoială. Christian probabil că n-are nicio legătură cu el. E prea dureros să mă gândesc la asta. Mă uit la trandafiri — sunt frumoși, așa că nu-mi vine să-i arunc la gunoi. Mă duc în bucătărie să caut o vază.

Și, astfel, îmi creez o rutină: trezit, serviciu, plâns, somn. Mă rog, încerc să dorm. Nu pot scăpa de el nici măcar în vis. Ochii lui scăpărători, privirea lui pierdută, părul lui neted și lucios — toate mă urmăresc. Și muzica... atât de multă muzică... Acum, nu mai suport niciun fel de muzică. Fac tot ce-mi stă în putință s-o evit. Chiar și acordurile din reclame îmi dau fiori.

N-am stat de vorbă cu nimeni, nici măcar cu mama sau cu Ray. În perioada asta nu mă simt în stare să port conversații de complexitate. Nu am chef de așa ceva. Sunt ca un stat insular. Un ținut pârjolit, distrus de război, unde nimic nu crește, iar cerul e mohorât. Da, exact așa sunt acum. Interacționez formal cu colegii de muncă, dar asta e tot. Dacă aş sta de vorbă cu mama, știu că s-ar mai frânge ceva în mine — dar nu cred că mai e ceva de frânt.

Îmi e greu să mănânc. Miercuri la prânz reușesc să beau un iaurt, și e primul lucru pe care l-am mâncat de vineri. Supraviețuiesc mulțumită toleranței de curând descoperite la cafeaua cu lapte și la cola zero. Cafeina mă menține pe linia de plutire, dar îmi și creează o stare de anxietate.

Jack îmi tot dă târcoale și mă enervează cu întrebări despre viața mea personală. Ce o fi vrând? Sunt politicoasă cu el, dar vreau să-l țin la distanță.

Mă așez și încep să-i sortez corespondența — mă încântă aceste sarcini mărunte, pentru că mă distrag de la gândurile mele. Căsuța de e-mail mă anunță că am primit un mesaj și verific imediat, să văd de la cine e.

La naiba! Un e-mail de la Christian. *Of, nu... nu aici... nu la serviciu.*

De la: Christian Grey

Subiect: Mâine

Data: 8 iunie 2011, 14:05

Către: Anastasia Steele

Dragă Anastasia,

Sucză-mă că te deranjez la serviciu. Sper că totul merge bine. Ai primit florile de la mine?

Știi că prietenul tău își vernisează expoziția mâine. Sunt sigur că nu ai avut timp să-ți cumperi o mașină și e drum lung până acolo. Mi-ar face mare plăcere să te duc eu — dacă vrei.

Dă-mi de știre.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Mă podidește plânsul. Mă ridic imediat de pe scaun și dau fuga la baie, să mă ascund într-o cabină. Expoziția lui José. Am uitat complet de ea și i-am promis că mă duc. La naiba, Christian are dreptate: cum o să ajung acolo?

Duc mâna la frunte. De ce nu m-o fi sunat José? De fapt, de ce nu m-a sunat nimeni? Am fost atât de absentă în ultima vreme, încât nici măcar n-am observat că telefonul n-a sunat deloc.

Fir-ar să fie! Ce tâmpită sunt! Și acum am apelurile redirectionate spre BlackBerry. Doamne, toate apelurile pentru mine au ajuns la Christian — dacă nu cumva o fi aruncat BlackBerry-ul. Și de unde a făcut rost de adresa mea de e-mail?

Îmi știe până și numărul de la pantofi, așa că sigur nu i-a fost greu să facă rost de adresa mea.

Oare aş putea să-l revăd? Aş fi în stare? Şi oare vreau să-l revăd? Închid ochii şi dau capul pe spate, săgetată de dor şi durere. Bineînţeles că vreau.

Sau poate... poate ar fi mai bine să-i spun că m-am răzgândit... Nu, nu, nu. Nu pot să stau în preajma unui om căruia îi face plăcere să-mi provoace suferinţă, un om care nu mă poate iubi.

Îmi năvălesc în minte amintiri chinuitoare: mângâierile, sărutările, cada, blândeţea şi umorul lui, privirea lui întunecată, meditativă şi sexy. Îmi e dor de el. Au trecut cinci zile — cinci zile de agonie — care mi s-au părut o eternitate.

Mă cuprind strâns cu braţele, să nu-mi pierd cumpătul. Mi-e dor de el. Îmi e tare dor de el... Îl iubesc. E simplu.

Noaptea adorm plângând, dorindu-mi să nu-l fi părăsit, dorindu-mi ca el să fi fost altfel, ca noi să fi fost împreună. Oare cât o să dureze acest sentiment copleşitor? Mă simt ca şi când aş fi în purgatoriu.

Anastasia Steele, de ce nu lucrezi? Trebuie să fiu puternică, dar vreau să merg la expoziţia lui José şi, în adâncul sufletului, masochista din mine vrea să-l vadă pe Christian. Inspir adânc, apoi mă întorc la birou.

De la: Anastasia Steele

Subiect: Mâine

Data: 8 iunie 2011, 14:25

Către: Christian Grey

Bună, Christian

Mulţumesc pentru flori — sunt foarte frumoase.

Da, ar fi bine dacă ai putea să mă duci tu.

Mersi.

Anastasia Steele

Asistenta lui Jack Hyde, Consilier editorial, SIP

Mă uit în telefon și îmi dau seama că opțiunea de redirecționare încă e activată. Jack e într-o ședință, așa că îl sun repede pe José.

— Bună, José. Sunt eu, Ana.

— Bună, străino, îmi răspunde el, cu un glas atât de cald și binevoitor, încât mai am un pic și iarăși izbucnesc în plâns.

— Nu pot vorbi mult. La ce oră trebuie să fiu mâine la vernisaj?

— Ah, deci vii, nu te-ai răzgândit? mă întreabă el încântat.

— Da, sigur, îi răspund cu primul meu zâmbet autentic din ultimele cinci zile, imaginându-mi zâmbetul lui larg.

— La șapte jumate.

— Ne vedem acolo. La revedere, José.

— Pa, Ana.

De la: Christian Grey

Subiect: Mâine

Data: 8 iunie 2011, 14:27

Către: Anastasia Steele

Dragă Anastasia,

La ce oră să vin să te iau?

Christian Grey

CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

De la: Anastasia Steele

Subiect: Mâine

Data: 8 iunie 2011, 14:32

Către: Christian Grey

Vernisajul începe la 19:30. La ce oră crezi că ar fi cel mai bine să vii?

Anastasia Steele

Asistenta lui Jack Hyde, Consilier editorial, SIP

De la: Christian Grey

Subject: Mâine

Data: 8 iunie 2011, 14:34

Către: Anastasia Steele

Dragă Anastasia,

E un drum destul de lung până la Portland. Ar fi bine să te iau la 17:45.

Abia aștept să te văd.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

De la: Anastasia Steele

Subject: Mâine

Data: 8 iunie 2011, 14:38

Către: Christian Grey

Bine, ne vedem la 17:45.

Anastasia Steele

Asistenta lui Jack Hyde, Consilier editorial, SIP

Doamne, urmează să mă văd cu Christian și, pentru prima oară în ultimele cinci zile, mă simt un pic mai bine și îmi dau voie să mă întreb cum i-o fi mers în ultima vreme.

Oare mi-a simțit lipsa? Probabil nu la fel de mult pe cât i-am simțit-o eu. Oare și-o fi găsit între timp o nouă supusă? Gândul e atât de dureros, încât îl îndepărtez imediat din minte. Mă uit la teancul de scrisori pe care trebuie să le sortez pentru Jack și încep să le răsfoiesc, în încercarea de a nu mă mai gândi la Christian.

Pe seară, mă bag în pat și mă tot întorc de pe o parte pe alta, încercând să adorm. În ultima vreme, e prima noapte în care nu plâng.

Îmi amintesc chipul lui Christian din ziua în care l-am văzut ultima oară, când am plecat din apartamentul lui. Expresia lui chinuită nu-mi dă pace. Îmi aduc aminte că nu voia să plec, ceea ce era ciudat. De ce aş mai fi rămas, din moment ce ajunseserăm într-un asemenea impas? Amândoi ne evitam problemele: eu — teama de pedeapsă, el — teama de... ce? De iubire?

Mă întorc pe o parte şi îmi iau perna în braţe, copleşită de tristeţe. Îşi închipuie că nu merită să fie iubit. Oare de ce simte asta? O fi având legătură cu educaţia lui? Cu mama lui naturală, prostituata narcomană? Gândurile mă chinuiesc până târziu în noapte, iar, în cele din urmă, sleită de puteri, mă cufund într-un somn agitat.

Ziua trece foarte greu, iar Jack e neobişnuit de curtenitor cu mine. Îmi închipui că datorită rochiei violet-închis şi a cizmelor negre, cu toc înalt, pe care le-am furat din şifonierul lui Kate, dar nu mă gândesc prea mult la asta. Am hotărât să merg să-mi cumpăr haine la primul salariu. Rochia îmi e mai largă acum decât înainte, însă mă prefac că nu observ.

În cele din urmă, se face cinci şi jumătate, aşa că îmi iau haina şi geanta, străduindu-mă să-mi stăpânesc neliniştea. *O să-l văd!*

— Ai întâlnire în seara asta? mă întreabă Jack, trecând pe lângă biroul meu, în drum spre ieşire.

— Da. Nu. Nu chiar.

Ridică o sprânceană, cu un aer vădit interesat:

— Iubitul?

Mă înroşesc:

— Nu, un prieten. Un fost iubit.

— Măine, după serviciu, poate ieşim să bem ceva. Ai avut o primă săptămână excelentă, Ana. Ar trebui să sărbătorim.

Zâmbeşte, şi pe chipul său apare o expresie greu de descifrat, care mă face să nu mă simt în largul meu. Apoi îşi vără mâinile în buzunare şi iese pe uşile duble, iar eu rămân cu un aer uşor încruntat. Să ies în oraş cu şeful — oare e o idee bună?

Clatin din cap. Mai întâi, trebuie să fac față unei seri cu Christian Grey. Oare cum o să mă descurc? Dau fuga la baie să fac ultimele retușuri.

Mă așez în fața oglinzii mari de pe perete și mă uit cu atenție la mine. Arăt ca de obicei: sunt palidă, iar ochii mei prea mari sunt încercănați. Sunt trasă la față — am un aer de om chinuit.

Doamne, ce bine era dacă știam să mă machiez. Mă dau cu puțin rimel și cu un creion dermatograf, apoi mă ciupesc de obraji, sperând să-i înviez un pic. Îmi aranjez părul în așa fel încât să-mi atârne frumos pe spate și inspir adânc. Sper să fie bine așa.

Stăpânită de emoție, străbat holul de la intrare, iar când trec pe lângă Claire de la recepție, îi surâd și îi fac cu mâna. Cred că am putea să ne împrietenim. Când mă apropii de ieșire, îl văd pe Jack discutând cu Elizabeth. Cu un zâmbet larg, Jack se grăbește să-mi deschidă ușa.

— După tine, Ana, șoptește el.

— Mulțumesc, îi zâmbesc eu, cu un aer stânjenit.

Pe aleea din fața clădirii mă așteaptă Taylor. Îmi deschide portiera din spate, iar eu îi arunc o privire ezitantă lui Jack, care a ieșit după mine. Se uită la SUV-ul Audi cu un aer consternat.

Îi întorc spatele și urc în mașină. Pe bancheta din spate stă Christian Grey, cu al său costum gri, fără cravată, și cu cămașa albă neîncheiată la guler. Ochii lui cenușii strălucesc.

Simt că mi se usucă gura. Arată excelent, atâta doar că se uită la mine încruntat. *Vai, nu!*

— Când ai mâncat ultima oară? mă mustră el, după ce Taylor închide portiera în urma mea.

Ce să-ți spun!

— Bună, Christian. Da, și mie îmi pare bine să te revăd.

— N-am chef de ironiile tale. Răspunde-mi, îmi cere el cu ochi scăpărători.

La naiba!

— Păi... am mâncat un iaurt la prânz. A, și o banană.

— Când ai mâncat ca lumea ultima oară? întrebă el pe un ton sarcastic.

Taylor urcă la volan, pornește motorul și intră în trafic.

Ridic privirea și văd că Jack îmi face cu mâna, deși nu-mi dau seama cum mă poate vedea prin geamul fumuriu. Îi fac și eu semn cu mâna.

— Cine e? pufnește Christian.

— Șeful meu.

Mă uit la bărbatul frumos de lângă mine și văd că are buzele strânse.

— Ei bine? Când ai mâncat ca lumea ultima oară?

— Christian, zău că nu te privește, răspund eu cu glas scăzut, simțindu-mă extraordinar de curajoasă.

— Mă privește tot ce faci.

Ba nu! Scot un murmur de nemulțumire și îmi dau ochii peste cap, iar Christian se uită la mine iscoditor. Și, pentru prima oară după multă vreme, îmi vine să râd. Mă străduiesc din răspuțeri să înăbuș chicotitul care amenință să iasă la suprafață. Chipul lui Christian se îndulcește, în timp ce mă străduiesc să păstrez o mină serioasă, iar, după o clipă, buzele lui frumos conturate sunt mângâiate de un zâmbet discret.

— Ei bine? insistă el, cu o voce mai blândă.

— Vinerea trecută, răspund eu în șoaptă. *Pasta alle vongole.*

Christian închide ochii, iar pe chipul lui se citește furia și, probabil, o undă de regret.

— Am înțeles, spune el, pe un ton neutru. Pare că, de atunci, ai slăbit cel puțin două kilograme. Te rog să mănânci, Anastasia, mă dojenește el.

Cobor privirea spre mâinile împreunate din poala mea. De ce mă face întotdeauna să mă simt ca un copil neascultător?

Se întoarce spre mine și mă întrebă cu o voce caldă:

— Cum îți merge?

Sinceră să fiu, ca dracu'... Înghit în sec.